



Nepodpisani se doplati ne tiskaju. Pripremljena se pišma tiskaju po 5 ur. svaki redak. Oglasi: od 5 redaka stoje 60 n. za svaki redak više 5 n.; ili u slučaju opetovanja za pogodbe sa upravom. Novici se šljku poštarakom napunjenom (as-seguro postale) na administraciju „Naše Sloge“. Ime, prasime i najbitniju poštu valja točno oznakiti.

Komu list nedodje na vrijeme, treba to javi odpravnictvu u otvorenu pišmu, sa koje se ne plaća poštarine, ako se izvana napiše: „Reklamacija“.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvari“. Nar. Pos.

Izlazi svakog četvrtka.
Doplati se vraćaju ako se ne pošalju.
Nabijegovani listovi se neprimaju. Predplata s poštarinom stoji 5 for., za seljake 3 for. na godinu. Razmjerno for. 1/2, i 1 za pol godinu. Izvan carovine više poštarina.
Na malo jedan broj 5 novč.

Uredništvo i administracija nalaze se u Via Farnese br. 14.

Obćina Veprinac.

Ima tomu nekoliko mjeseci, da je u obćini Veprinac obnovljeno zastupstvo. Talijanske novine Primorja hvalile su se, da je prećobila stranka „istrijska“, a to kod njih značnuje talijanska, jer, da se nezamjere vladi, one talijansko ime sada spominju redje.

Priznati moramo, da sadanje obćinsko zastupstvo neima na sebi obilježja čisto narodnoga, kako bi bilo pravedno i dostojno, kad se znade, da od Veprinca potiču najstariji pismeni spomenici hrvatskih sudba i drugih odluka obćinske uprave. Tko je malo zavirit u stare hrvatske knjige, znati će kako je znamenita obćina Veprinac imala svoj „sudbeni stol“, svoga „rotnoga pristava“, svoga „satnika“, „župane“ i „podžupe“, svoju „rotu“, sve po domaćem hrvatskom načinu, i pisali su dapače, kako rekomo, svoje odluke starim hrvatskim pismom ili glagoljicom.

Malo po malo počela se je bila uvlačiti u tu obćinu, kao svakud po Istri, tudja zduba, talijanska. Danas čujemo na žalost, piše se u poglavarstvu obćine Veprinac sve samo talijanski.

Koliko je god to žalostno po našu narodnu stvar a sramotno po narod, koji to makar i za čas trpi, nećemo se danas tim obširnije baviti, jer smo i onako osvjeđeni, da će svijest naroda hrvatskoga i u onom malenom kraju naše prostrane domovine u bližnjaj dobi svojim spasonosnim duhom odpuhnuti i onu tudjinsku smet, što se je tamo nabrala.

Danas nam je u kratko reći nešto o drugom pitanju, a to je sjedište obćinskoga urada.

Jer ako i stoji u volji pojedinaca, da časovito promjene u pokrajini, kako je Istra, uredovni jezik hrvatski-talijanski, to se ipak posve protivno obćinskim zakonom promjeniti samovlastno sjedište obćine; a takova samovlastna promjena učinjena je baš u obćini Veprinac protiv volje većine naroda, po našem osvjeđoenju uprav na njegovu štetu duhovnu i tjelesnu.

Od nekoga vremena naime prenešen je obćinski ured tako rekuć preko noći iz starinskoga svoga sjela Veprinca u neznatno selo Ičiće, bolje rekuć u samotni stan sadašnjega načelnika g. Ivana Andrejčića, ili kako se on voli pisati Andreičić.

Ako je on glavni uzrok tomu, nemožemo ga nego požaliti, jer znamo, da je u njega sposobnostih, po kojih je mogao uviditi, da to premještenje nije mudro ni po narod koristno, i da baš njegovoj osobi i njegovom imenu u narodu do malo vremena više može škoditi, nego li će koristiti njemu ni obćini. A tu recimo odmah, kad bi i bilo dozvoljeno prenašati obćinske ureda kamo je koga volja, nastalo bi uvijek pitanje, koliko su shodna i korisna ta premještenja. Ovo, o kojem govorimo, za stalno nije bilo shodno ni koristno.

Obćine, dok ih zakon nepromieni ili nepreuredi, moraju da ostanu nešto stalna, kao što su stalne pojedine pokrajine i države; ohranjujuće ili konzervativno načelo mora tu vriediti bezuvjetno. Nije obćina i narod za načelnika, nego je načelnik i za nju i za narod. Nije se dakle mogla promjena izvesti samo za to, da nebudu načelnik morao truditi se do Veprinca; i drugi su načelnici iz vana dolazili u ured u Veprinac, i tamo primali i

saslušavali narod, držali sjednice zastupstva, i u obće obavljali obćinske poslove.

Premještaj obćinskoga urada Veprinacoga u Ičiće neda se nipošto opravdati tim, da je tobože današnji dan naseljene gospode od Opatije napried uz more, i da treba i njim poći na ruku. Mi doduše preporučamo narodu neka liepo pazi i na ruku bude onim, koji uz more kupuju zemlje, zidaju kuće itd., jer tim onaj kraj bezdvojbeno napreduje; ali treba promisliti s jedne strane, da je takovih ljudi neizmjerina manjina prema celom narodu, što se okuplja oko crkve Veprinacke i Poljanske, a s druge strane, ti su ljudi bogatiji, pa ako njim što treba na glavarstvu, mogu se do njega i voziti, ili platiti koje čoljade, da im nosi, ili da ide uzeti od obćinskoga urada što treba. To oni mnogo laglje učine i mnogo manje štete trošak i trud, nego li velika većina domaćega, a ne baš bogatoga pučanstva. Napokon treba uzeti u obzir, da primorska strana obćine Veprinacke spada u okružje lječilišta Opatije, te noviji naseljenici baš od uprave toga okružja ili s njom postignu velikim dielom one svoje posebne potrebe, za koje je upravo ustrojeno okružje lječilišno, ili kako mu kažu „Kur-rayon“.

Ali recimo, da je ipak nekoliko potrebno, da obćinska oblast Veprinacka bude tim ljudem bližje, tomu se može pomoći posve shodno drugim načinom, a nikako ne premještenjem obćinskoga urada. Hoćemo naime reći, da bi obćina Veprinacka odmah na medji Opatije t. j. na Slatini ili malo dalje od nje, gdje od blizu ceste ustanovila posebnu obćinsku delegaciju, gdje bi delegat vršio nadzor po-

ličajni, dielio u ime obćine kojekakve certifikate, davno političkoj vlasti manja izvješća i posredovao putem svoga podžupa izmedju stanovnika na moru i izmedju matice obćinske u Veprinac.

U Veprinac ima obćina vlastnu kuću za svoj ured, ima za potrebu zatvore, ima neposredno pod okom pučku školu, ima neposredno pod okom cestu na Učku, dakle izvoz iz šume, a što je najpoglavitije, ima župnu crkvu i plovanski ured, dakle točku, gdje se narod u nedjeljne i svetačke dane u velikoj ranožnji sakupi, i gdje ujedno može zadovoljiti svojim kršćanskim dužnostim u crkvi i mnogim svojim svetovnim potrebam u plovanskom uredu i kod obćine. A poznato je kako onomu narodu treba dati priliko, da različito stvari može obaviti jednim putem, da prištedi truda i troška. Poznato je nadalje, da se u narod zavlači razvrćenost svake vrsti i da je crkvena pouka baš u onih krajevih danas najpotrebniija.

Svega toga u Ičićih nije, to mi moramo u interesu javne stvari kruto požaliti, ako nadležne oblasti još uvijek trpe onu samovlastnu promjenu sjedišta obćine Veprinacke.

Zakon dozvoljuje i posve je moguće, da drugi put bude izabran načelnikom čovjek Veprinčan, koji žive recimo na najskrajnijoj medji prema Kastavskoj obćini, ili gdje od povrhu Puhari u planinah, ili gdje od na medji Oprica. Što bi rekile oblasti onda, kad bi takovomu načelniku puhulo u glavu, da on opet u svoj stan prenese obćinski ured?

Dobro promišljena korist obćine, kako se iz svega vidi, nije mogla biti razlogom toga premještenja. Ali to premještenje protivno je i duhu i očitom slovu pokrajinskoga zakona od

PODLISTAK.

Ljubica.

Orlovna priča

Pobratimu F. M. Fonjakovu.

... Lutao je zemljom i pustim krajem bez olja i nade krasan i mlad junak Davor. Ništa ga nije veselilo, ništa uznosilo. Starica mu majka kukala od tuge u sirotnom domu, zaklinjala ga siroti suzami u očima:

— Budi veselo, rođeni sine!
— Ne mogu, majko, neponjatna mi bol trapi grudi. Ne znam od joj uzroka. ... bit će možda silna tuga, jer mi domovina kuka u robstvu, a nemam snage; što više, nemam volje, da podignem na noge rođaju braću.

— Ti ne ljubiš, sine, tobi je ljubav nepoznata, čedo moje, zataži majka.
Ljubava! I Davor stado misliti, a etotinu je puta opotovao u misli: „Tobi je ljubav nepoznata, čedo moje!“

I pošto krajem, obigrao celu domovinu... Eto ga nekog dana u zadržnem seocu njegovog rodnog kraja, što se bjeleaslo kraj sinjeg mora. U tom seocu stado Davor izmućen, trudan, satvona a ljubavi još ne bje našao. Bacio se iznemogao na pusti žal, kad al nedaleko samjno pjesma: „Popuhnul je tih vjotar...“
— Hu, prokleta pjesmo, — zaupi Davor — pjesmo naše sramote... U tu-

djim je rukam naša kruna, a u mene nema silo ni volje, da podignem uspavanu braću... I Davor pogleda na onu stranu, odakle je dolazio glas pjeva. Stado kó okamenjen. Puškomet pred njime stala djevojka zorna i bajna kó vila, mla čedo dolećelo iz zlatnoga raja, da briše patniku gorke suza. Davor se ejunači, pa će:
— Koj si, neznana djevojko?
— Ja sam Ljubica vila primarkinja, a znam tvoje ime — ti si Davor junak od megdana; al nemaš snage, da digniš rođjenu braću! Pa dobro; ja ću biti tvojom pratilicom u životu, ja ću ti sladić dane, djolet ću s tobom radost i tugu. — al streši taj nemar, tu zivotlju sa sebo, vjeruj opet u svete ideale ljubavi i slobodu!
— Ljubice, rajsko čedo — zaklikta Davor i zagrlj vatreno vilinsku djeovicu, pa ju poljubi u čisto i novino čelo. Taj cijelov mu je vratio zamrnu enagu, vrnuo zakapano ideale...

Davor protirjeze nekoliko sretnih mjeseci uz milu Ljubicu; zatim ponučen od nje, podigne braću i pade kó junak na bojištu za slobodu doma. Ljubica je izplakala nad njegovim truplom posljednje suze, te se izgubila u zračnoj visini; al kad je sunce zasjalo nad Primor-krajem, modri, ekromni ovtjetički nikoš kraj sinjeg mora i svijet ih prozva ljubavima...

Rikard Katalinić-Jeršov.

Iz „Dužnosti čovjeka“.

Talijanski napisao Silvio Pellico, hrvatski prevod V. Jelačić.

I. Prava ljubav prema domovini.

Da ljubivo domovinu pravim, uzvišenim čuvatvom, moramo joj se prikazati kao takovi građani, da se nobi trebala radi nas stiditi, već nasuprot a nama se ponositi.

Grđiti pak vjeru, dobre običaje i dostojno ljubiti domovinu, jesu dva savim protivna načela.
Ako netko sramoti oltare, akerni svetost braka, čednost, gazi čast i poštenje, a uz to vido: „Domovino! Domovino!“ nemoj mu vjerovati, jer je on licumjeran i dvojak, koji se najgori građanin.

Dobar je rodoljub čovjek krjepostan, koji osebja i ljubi svoje dužnosti i nastoji ih vada vršiti.

On se nikada ne druži ni sa onim, koji laška bogatijim, ni sa onim, koji prezire ugled: biti bo podao i bez počitanja, je jedno te isto.

Ako je on u službi državnog, vojničkog ili građanske, to njegova glavna svrha nije vlastito obogaćenje, već zadovoljstvo predpostavljenim i sreća naroda njegova.

Ako je on i privatn građanin, ipak mu je čast i sreća njegova vladara i puka najvrća želja i ništa ne radi, što bi se tome moglo protiviti; nego danu se, gdje bi mogao njima u korist radje vratiti. On zna, da u svih družtvih ima zloporaba,

i vruće želi, da se to popravi; ali gor od biesa proti onomu, koji hoće, da to popravi razbojstvi i krvnima ocvatami, jer od svih zloporaba, ovo zadnje su najuzasnije. On ne izazivlje niti potiče građanskih prepričaja i buna, već se dapače rleđu i djelom trdi, da ih utiša i umiri. On ne prestaje biti janjetom, sve dok domovina nije u pogibelji. Al tada je lav, koji se bori te pobjeđuje ili umire.

I Hrvatska je dala česta junaka, koji su sve svoje, pa i sam život za njozinu slobodu žrtvovali. Već u IX. vieku junak bi ban Ljudovit posavske pet godina se kravo borio proti nasilnomu jarmu buhatih Franaka. A gdje jo hrvatski Leonida knez Nikola Zrinjski, koji je svojom krvlju omastio zidine sigetske, a sve za kralja i domovinu. Pa njegov unuk Petar Zrinjski i knez Ksto Frankopan, koji su dana 30. travnja (oh kletog dana!) 1671. izgubili rusu glavu za slobodu domovine.

Tjoši nas ipak, da je i iza ovog posljednjeg div-čovjeka ostalo doeta mužova, koji su neustrajivo stali na obranu hrvatskog naroda i imena. Ushičonjem će se potamstvo sjećati i imena vrloga dra. A. Staročevića!

2. Izbor stališa.

Izbor stališa je od vrlo voliko važnosti. Da on bude dobar, govorahu naši stari, od osobite je potrebe božje nadahnuće. Pa nepojmimo, zašto se to i danas ne vidi. Različajljaj pobožnom ozbiljnošću na predmnovanu svoju budućnost medju ljudima i molji se.

god. 1868, kojim su uređjene mjestne občine istarske.

Mjestna občina (comune, locale) ima svoju nazov i sjedište u onom mjestu, koje je u zakonu prvo imenovano, a ne gdje bilo, makar u istoj poročnoj občini. Sada mi znamo, da se mjestna občina Veprinac sastoji iz poročnih občina: Bernardove, Vasanske, Puharske i Poljanske. U Bernardovoj leži stari grad Veprinac, a ipak zakon negovori, da je mjestna občina Bernardova, nego je mjestna občina Veprinac; dakle u tom mjestu mora naj biti i sjedište. Tako n. pr. isti zakon za mjestnu občinu Buzet spominje na prvom mjestu taj gradić kao sjedište občine, a posebice pridaje mu Sesvete (Tutti Sauti); sličan slučaj vrijedi za Milje (Muggia) i njezinu bližu okolicu, koja sa gradom tvori jednu poročnu občinu; a da neidemo predaleko od Veprinca, svo nam najljepši slučaj pri občini Lovranskoj. Zna se naime dobro, da gradić Lovran sa bližnjom okolicom od starine sačinjavaju jednu poročnu občinu, po imenu Sv. Frančiško, a ipak zakon nekaže, da je mjestna občina Lovranska u Sv. Frančišku, nego kaže, da tu mjestnu občinu sačinjavaju: Lovran sa Sv. Frančiškom, onda Opricem i Tuliševicom; dakle ima se uzeti za stalno, da su sjedišta mjestnih občina u onih mjestih, koja zakon spominje najprije, a ne u budi kojem kraju dotične občine.

Kolikogod pošujemo sadanje občinske zastupnike Veprinacke, ipak mislimo, da im naš savjet neće biti suvišan; a taj savjet jest: neka se povrate u svoju kuću, koju su ostavili ili svojevoljno ili napućeni, da im se nebi dogodilo kao mnogim, koji zaborave od kuda su potekli. A svemu narodu občine Veprinacke preporučamo za vlastitu njegovu korist, neka se neodbiya od svoje starine u nijednom pitanju, a najpače ne u ovom, koje će se komu god možda činiti neznanom, ali bi moglo imati nedoglednih i za občinu samu vrlo štetnih posljedica.

Hrvatski narod doživio je mnogo puta žalostnoga izkustva, da mu se je poseglo za rukom i čak za sream, pošto je dobrovoljno podao samo prst. Skrajnje vrijeme, da branimo stare ustanove, da se negubimo sami od sebe.

Čuješ li u svom srcu glas božji, koji će ti kazati ne samo jedan dan, već kroz cijele sedmice i mjesece sve do većim usavravanjem: „Evo ti stališa, koji moraš odabrati“, poslušaj ga, pokori mu se i dostojno i postojano voljom. Primi onu službu i obavljaj ju; ali ne bez nužnih priprava, koje ona sahtjeva.

Čudne li stvari! Svi stališi, od najvišega sve do skromnog obrtoličkoga, imaju svoju vlast i dostojanstvo. Dovoljno je gojiti one vrline, koje su u svakom stališu potrebne. Jedino radi toga, što ih malo tko goji, čuje se mnogo jadikovka na svoj stališ.

Ti kad si razborito izabrao svoj stališ, nemoj oponašati one vječne jadatelje. Nemoj se dati obmaniti, pa se pokajati i mienjati stališ. Svaki put života ima dračja. Kada si stupio u jednu službu, drži ju; napustiti ju slabost je. Uztrajnost je vada vrlo dobra, osim u griehu. Samo onaj, koji je ustrajan u svojih poduzetih, može se nadati, da će uspjeti i moguće proslaviti se.

3. Pokajanje i naknada.

Kada upoznaš, da si nekakav grieh počinio, ne časi, da ga popraviš. Samo popraviš svoj grieh, savjest će ti biti zadovoljna. Krznanje i oklevanje vože ti dušu za zlo lancem, koji je svakog dana sve to jači i teži.

Kada si grieh počinio, nemoj ga nikad tajiti ni nekome. Laž je avarantna slabost. Ispovijediti svoj grieh je volodubje; a stid, koji ćeš pretrpiti pri očitovanju, bit će ti nagradion pohvalom prvih.

Drugi put progovorit ćemo štogod o Poljanskoj školi.



Franina i Jurina

Fr. Naš črni da neće imati više sa črnimi posla.
Jur. Aj da čes onim črnim, kada je bil sa doveri na stanicoje.
Fr. Sa onim mora, jer skupa u istu tikvu pušu, a s drugim neće, zaš oni za njega nemaro kako ni za stari krajcar.
Jur. Tr imaju pravo, zaš oni imaju samo suknja črnu, a on ima još neč.
Fr. Kakovega župana bi oteli imet va Sušnjovci?
Jur. Takovega: da se nelela, nego da hodi ravno; da ne jeos, nego da dieto govori; da je oženjan za domorodkinju, a ne za trčanku . . . i, kada dolj japno od komunsko japne, da ruko neoblati.
Fr. Pravo imaju.
Jur. To pak ja, pred bogom i pred ljudi.
Fr. Znaš ti, Juro, ki je to Kraljević Marko?
Jur. Ča to ti ne bih znal, to ti je bil naš čovik!
Fr. Jo, je, naš čovik — ma kakov čovik! tamo negder blizu Pulā čul sam po vedat, da je ta naš čovik bil vrdjan „speštat“ po miljār tūrki va jenj minūto . . .
Jur. Borme bi jih „speštat“, šior Marko i sada, da je potreba.
Fr. Sada — kako, kada je umarl već tristo let?
Jur. Ki ti je to zabil va glavu? Ni Marko umarl ne, nego samo zaspal, aš je bil trudan . . .
Fr. Dunke će se zbudit . . .
Jur. Pest . . . da te ne bi ki čul . . .
Fr. Valjā bi se prestrašil . . .

Fr. Kadi si proslavia ovo lito sv. Martina?
Jur. Vero baš u Taru, ma to će biti za prvi i zadnji put.
Fr. Ča su šarenjaci i krnjeli tarski rabili babulji i ovega lita kako i lani?
Jur. Nisu ne, zaš su se bali, nego nam se groze, da „ki ga beoi e kanon, ga forza e rajon“.
Fr. Čemo vidjt za občinske izbori u Porčebu, koliko te njim valjat beći i kanuni.
Jur. Vero ufan se, da te neće malo blaga, ko će im se prodat.

Različite viesti.

Dignuta zapljena. Danas, dne 17. t. m. razpravljalo se kod zem. suda u Trstu o utoku našege urednika proti zapljani br. 38 „Nas e Sloge“ radi viesti „Iz Višnjana“. List zastupao ju sam urednik. Sud bijaše sastavljen od gg. savjetnikah: Legata, kao predsjednika, Verka i Hubera kao sudaca; državno odvjetničko zastupao je zamjenik državnoga odvjetnika G. Vidulich. Saslušav sud oduzbu i obranu proglasi, da dižo zaplenu rečenoj broja. Drugi put više.
Vjenčall se. Dne 10. t. m. vjenčao se u Ilirskoj Bistrici naš dični prijatelj, odvjetnik u Voloskom i zomaljeji zastupnik g. dr. Andre Stanger sa dražestnom gospodičom Frankom Domladiš iz Il. Bistric. Novovjenčanci odputovali su — kako čujemo — za 10—12 dana u Italiju.
Čestitajud novovjenčanim najsrdačnije, želimo im, da bi ih pratila mila sreća sve do dalekog groba!
Občinski izbori u Pomjanu svršili su. Bogu budi hvala, danas dne 10. t. m.

arčno za našu narodnu stranku. Nakon trodnevnog žestokog boja, predobili su naši u III. tielu sa 32 glasa većine. Ito tako bio se je žestok boj, dva dana sa II. tielu, u kojem nadvalaše naši sa 20 glasova većine. Kako, nas danas brojajmo iz one občine, obaviešće, predobili su za sljepljeni občinari u I. tielu sa 7 glasova većine.

Tako će biti u novom sastupstvu u Pomjanu dva trodne narodnih i jedna trodina šarenjaciškij zastupnika. Pošto su pako ovi posljednji sami slovenski seljaci, nadamo se, da će se oni ovičiešiti te s vremenom priključiti se ostaloj slovenskoj braći, pak složno raditi sa opas one do skrajnosti zanemarene občine.

Pobjede narodne stranke veseliti će se sa nami svaki čestit rodoljub, koji znade što se je sve poduzelo u ove dvie posljednje godine od koparskih Talijanaša, tih glasovitih izbornih trgovaca. Oni su i prigodom ovih izbora pokušali za sadnji put sreću, ali jih je izdala, i nadamo se, za uvijek izdala. Te gospode bijaše i sada svata eila u Pomjanu, da varaju, slipeo i spletkare, nu osviešćen narod okrenuo im leđa, a oni se vrtiše pokunjeni kući. Steta truda i novca, što ga bacijo u . . . more.

Naši prvaci u onoj občini ponio se upravo junački. Radili su dan i noć oko pospanih ili nemarnih suobčinarah, da ih probude, obaviešte i odnerve. Trud njim je donio obilata ploda, jer su riešili rodnu občinu iz rukah neznanica, nemarnika i tuđjih podropnica.

Čestitajud srdačno dičnim prvacom i osvlešćenim biračem na sjačnoj pobjedi, klišemo jednim i drugim: Le naprej, in živili!

Odbor političkog društva „Edinost“ obdržavati će u nedelju dne 20. t. m. u 10 sati u jutro u prostorijah „Dol. podp. društva“ (Via Molin piccolo br. 1) redovitu sjednicu, kojoj se gg. odbornici i zamjenici najuljudnije ovim pozivlju.

Občinski izbori u Višnjaju započeli su dne 15. t. m. Dok ovo pišemo neimamo od tamo o uspjehu izbora u III. tielu nikakva glasa.

Istinu govoreći moramo priznati, da pratimo ove izbore nekom zabrinutosti. Pred samimi izbori pisao nam je naime prijatelj iz one občine, da je naš vanjski puk sav na noguh, te da će kano i zadnji put glasovati za narodne predloženoike — bude li mogao ili smio. Razneeli su naime krnjeli i šarenjaci viest, da će se i u Višnjaju birati, kao što se je biralo nedavno u Višnjaju i Oprelju. Vanjski birači da neće moći skupno u gradić, već samo pojedinci, a te pojedince, da će protivnici u gradiću lahko prevartiti i prisiliti milom ili silom, da glasuju za talijansku stranku. Neznamo koliko je na tom istine, nu ako stoji, da priješ oružnici vanjskim biračem, sve samim seljakom, u većem množtvu k izboru, tada možemo unapred znati kako će izpasti ovi izbori.

Medjutim preporučamo našim prvacom i svieštijim biračem, da se nedadu ničim prestrašiti ili bilo čim zaslipeiti. Izbori moraju biti javni, i nigdje u zakonu ne stoji, da moraju u izbornu dvoranu, a još manje u mjesto izbora, samo pojedinci ulaziti.

Sve neurednosti ili protuzakonitosti valja točno pobliječiti i ako je moguće sa svjedodanostvom podkriopiti, pak će se proti izboru na vrijeme podnošiti na nadležno mjesto utok. Konačno molimo prijatelje, da nam potanko popišu točnj izbora za sva tri tiela.

Veselica. Naša rodoljubna društva „Ženska podružnica družbe sv. Cirila i Metoda“ to „Tržaški Sokol“ prirodjuju u subotu dne 19. t. m. u dvorani „Slovenske čitalnice“ (Via S. Francesco br. 2) veseliću sliedećim razporodori: 1. K. Jahoda: „Dübligaska polka“, udara tamburaški zbor „Tržaška Sokola“. 2. „K. Kitar“, kvintet. 3. Fr. Hammerer: „Spominu na Trst“, igra na citro gospodičina Bogomila Valentičeva. 4. J. Roson: „Garibaldi“, gluma u jednom činu, izvrsjue dramatični odsek „Tržaška Sokola“. 5. Juvaneo: „Luzi“, kvintet. 6. Zeller: Potpourri iz opereto „Vogelhändler“, udara tamburaški zbor „Tržaška Sokola“. — Početak u 8. sati na večer. — Ulasnica 30 nov., sjedalo 10 nov.

Novi odbor hrv. akad. društva „Zvonimir u Boču bijaše dne 7. t. m. ovako konstituiran: Predsjednik: Ivan J. Grgurević, stud. mod.; podpredsjednik: Franjo Čapka, stud. mod.; I. tajnik: Bruno Lazari, stud. phil.; II. tajnik: Božo Krnić, stud. mod.; blagajnik: Spiro Perudić, stud. jur.; knjižničar: Milorad Medini, stud. phil.; novinar: Mirko Cerkvenca, stud. med.; odbornici: Benko Horvat, stud. phil., Milan Gjurčević, stud. forest.

Iz Tinjana pišu nam dne 10. novembra 1892.: Svake godine dne 28. oktobra časti se ovdje veliki blagdan sv. apoštola Šimuna i Jude, zaštitnika ove plovanje, ju ova godine proslavio se taj dan sjajnije, nego ikada do sada.

Bilo je naime jedanaest svećenika, među kojima i pred. gosp. prot-dekan Paznjaki, pred. g. guardian Otac H u g, pred. g. đakan Pitaneki, veleč. gg. župnici iz Trviža: Borma, Gradišća, Starog Pazina, Kringo i Montrija.

Veleč. g. župnik iz Gradišća Ivan G a n r i j e l i ć misio je prvu sv. misu, pri kojoj je držao vrlo lepu propovjed o životu sv. apoštola, koja je doista omilila našim Tinjancom.

Veliku sv. misu misio je uz asistenciju pred. g. đakan Pitaneki Ivan B e r s e n d a uz prisustvovanje svih spomenutih svećenika, a popoldnevnu službuzbu držao je pred. gosp. prot-dekan Josip Orbanić.

Valja reći, da ako svi Tinjanci i cijene svog prevriednog župnika, tim mu je ljubav svog posvjedošena, što su na taj veliki blagdan dohrlili i svećenici iz bližnjih župa, da uz slavu božju i sv. apoštola Šimunu i Judi izkažu našu našemu župniku.

Poslie popoldnevne službe božje udo stajali se pošetiti svi svećenici i našeg neutrudnjivog načelnika, koji je baš taj dan stavio svoji imončan. Bijašu tu svi svećenici, izuzam župnika Križanskog, veleč. Mizzana, koji se je izpričao da mora kući, jer da ga boli . . . noga!

Dao dobri Bug, vladao i u buduće tako uzajamni sklad među našim čestijim svećenstvom.

Iz Lablana pišu nam 14. t. mj.: U ovoj občini vladaj, g. uredniče, veće mrtvilo nego li valjda u nijednoj u Istri. Talijani u gradiću misu se dođuše i rade svimi silami, kako bi nas sve potaljanđili, nu izvanjski puk, ogromna dakle većina pučanstva apava još uvijek tvrdi savak. Puk naš sam po sobi dobar i miroljubiv, probudio bi se lahko, ali što čete kad neima buditelja, neima vodje. Svećenici malom iznimkom u nam protivni ili nemarni, a imamo na žalost i takovih, koji su njašog roda i jezika, ali se ipak ne srame ljudiš nit ne boje Boga, naša prezimena talijanskim pravopisom izopačivati. Koje dakle čudo, ako stojimo mi Hrvati u ovoj občini vrlo slabo, kad sami sebi grob kupamo.

Takovo zateći će nas občinski izbori, koji su uređeni za dne 22. i 23. tok. mj. Da imademo bar ikoga, koji bi se hotio postaviti na čelo puka, predobili bismo bez velikog truda u dvih tieljih, a ovako izgubiti čemo valjda sve. Zalaštuo je to doista, da neima u cijeloj občini osoba, koja bi se bar ponešto izločiti htjela, i za kojom bi se bez dvojbe povala velika većina izvanjskoga puka.

Tako, ču gradska gospoda slaviti: pobjedu bez borbe, jer neima muža, koji bi povoo narod u boj za njegova najelemenarnija prava.

(I mi žalimo duboko tu pospanost puka, a još većma nesar ni nehaj svieštijih rodoljuba, napose gospode svećenika. Tā za miloga Boga! zar je tolika žrtva na vrijeme podučiti puk o svemu, što se okolo njega zbiva, pak u odredjeni čas povesti ga na birališe, da vrši svojo državljansko pravo i da si izvooiti ono, što njegovji suobčinari Talijani odavna uživaju? Nemožemo podnišeti „ogebriti pasivnosti ili nosudjelovanja kod izbora, jer takovo mrtvilo ubija još većma narod. Na izbore valja svakako, pa makar što puta propali, jer ako se jednom ne počmo, nikada, se neće svratiti. Op. urəd.)

Prva kruna. S raznih strana Iastro dolaze nam ugodno viesti, da su naši vidjeniji rodoljubi prihvatili naš predlog, da bi svatko, tko i kako premože, darovao prvu krunu, koju će dobiti „Bratovšćini hrvatskih ljudi u Istri“.

Veselošće so što je naš savjet pao na plodovito tlo, preporučamo našim istomišljenikom Jiroim Trstom, kvarnorskijh otoka i svuda, gdje imade arca za istarskog patnika, da bi se toplo zauzeli, da bude naša dična „Bratovšćina“ što veću svotu sakupila.

Objelodaniti čemo dragovoljno imena svih onih rodoljuba, koji budu ispravno narza ili odbor „Bratovšćine“ prvu krunu postali.

Ruski priestolonasljednik veliki knez Nikola Aleksandrovic gost Njog. Voličanstva cesara i kralja Frana Josipa I. u Boču. — Vračajući se ruski priestolonasljednik iz grčke priestolnice, iz Atene, gdje je zastupao svoje uzvišene roditelje kod srebrnog pira grčkog kraljevskog para, svratio se na putu u Boč, gdje ga dočekase svimi počastmi, koje dolikuju takovom gostu.

